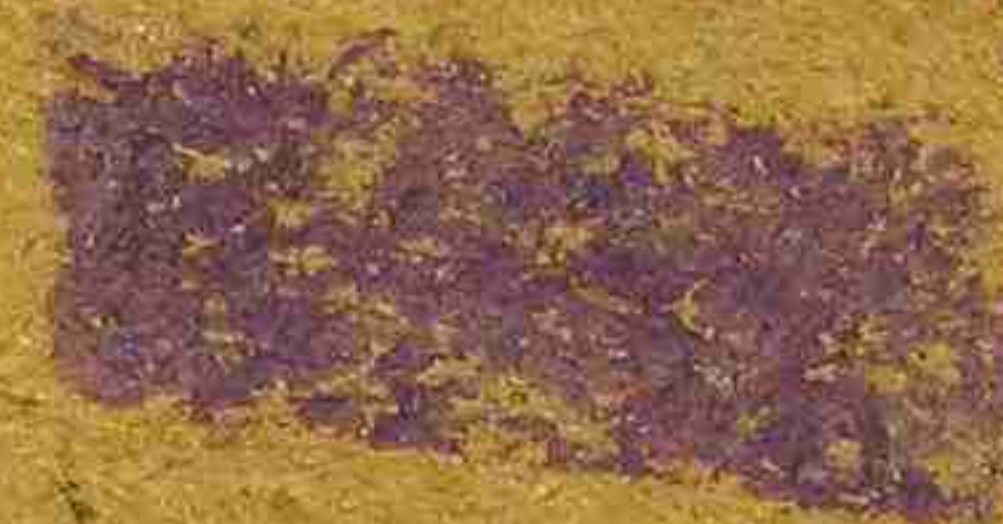

52662

ਕੇਈ ਖਾਤੀ ਮੈ ਕੇਈ ਇਲਮ ਮਸਤ ਕੇਈ ਚਿਲਮ ਮ
 ਸਤ ਕੇਈ ਮਖਰ ਮੈ ਕੇਈ ਪਾਤੀ ਮੈ ਇਕ ਖੁਦ ਮਸਤ
 ਬਿਨ ਮੋਰ ਮਸਤ ਸਭ ਕੋਟਾ ਮਦਿ ਦੁਆਰਾ ਤੀ ਮੈ ॥ ੨੦ ॥
 ਕੇਈ ਜੀਵ ਮਸਤ ਕੇਈ ਸੀਵ ਮਸਤ ਕੇਈ ਪਸਤ ਕੇਈ ਪਾਨੇ ਮੈ
 ਕੇਈ ਮੂਲ ਮਸਤ ਕੇਈ ਤੂਲ ਮਸਤ ਕੇਈ ਸਾਖਾ ਮੈ ਕੇਈ ਧਾਨੇ ਮੈ ॥
 ਕੇਈ ਲੋਕ ਮਸਤ ਪੁਲੋਕ ਮਸਤ ਕੇਈ ਤਾਨੇ ਮੈ ਕੇਈ ਬਾਨੇ ਮੈ ॥ ੨੧ ॥
 ਇਕ ਖੁਦ ਮਸਤ ਬਿਨ ਮੋਰ ਮਸਤ ਸਭ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਧਾਨੇ
 ਮੈ ੧੧ ਇਹ ਲੋਕ ਕਮ ਸਤ ਕਹਾਂ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹੋ ਮਾਇਆ ਕੇਈ ਗਲ
 ਮੈ ਕੋਨ ਕਰੇ ਇਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਸਭੁ ਜਕ ਰੇ ਹੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗਲ ਮੈ ॥
 ਇਕ ਖਿਨ ਮੈ ਰਸਤੁ ਸੁਇਕ ਖਿਨ ਮੈ ਇਸ ਬਿਤ ਸਦਾ ਮਮੀ ਗਲ
 ਮੈ ਇਕ ਖੁਦ ਮਸਤੀ ਬਿਨ ਮੋਰ ਮਸਤ ਤੂਲ ਰਹੇ ਮਦਿ ਦੁਆ
 ਜੀ ਗਲ ਮੈ ॥ ੧੨ ॥ ਇਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਸਤੀ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ਅਥਾ ਇਕ
 ਦਸਾ ਕੀ ਚੋ ॥ ਤਰਤੀ ਬਰਕੁੰਦੈ ਗਗਨੀ ਮਾਂਸ ਮਪ ਮਾਂਸ ਕੀ
 ਯਾ ਜਾਨਿ ਓ ਮਪਨੀ ਮਾਪਤੁ ਬੇਦੁ ਪਰਾਂਸ ਕੀ ਯਾ ਖੁਦ ਮਸਤ
 ਕਰ ਮਸਤ ਤੇ ਮਦਰਾ ਪਾਂਸ ਕੀ ਯਾ ਕਿਚਾ ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਹਿ ਮ
 ਧਿ ਮਸਤੀ ਹਿ ਮਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਂਸ ਕੀ ਯਾ ੧ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਅਪਨੀ ਬੁ
 ਝਨੀ ਤੇਲੁ ਰਾਕੀ ਯਾ ਜਿਨਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਤਿਨ ਨੂਕੁ ਰਾਕੀ ਯਾ

ਜਿਨ ਕੇ ਹਾ ਵਰਨਾ ਵਰਤਿ ਨ ਕੇ ਦੂਰ ਕਿਆ ਕੀਚਾ ਦੇਹਿ ਅਧਿ
 ਯਾਸ ਪਲਾਨੇ ਗਰੰਥ ਗੁਰ ਕੀ ਯਾਰ ਆਖ ਨ ਲੀਓ ਨਿਕਾਸ ਤੇ ਦ
 ਧ ਕੇ ਮਥ ਨ ਕਿਆ ਸਿਖ ਕੇ ਮਿਟਿਓ ਸੇ ਦੇਹਿ ਤੋ ਗਰ ਕੇ ਕਥਨ
 ਕਿਆ ਗੋਪਾਲ ਬਾਲ ਕਰ ਸਿਧ ਤਾ ਸਕੇ ਕੀ ਬਨ ਕਿਆ ਕਿੰਚ ०
 ਨਿਗਾਵਰ ਲਾਨਿ ਤਪਾਤ ਤੁੰ ਜਤਨ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥ ਛੇ ਛੇ ਜੇ
 ਬਿਉਹਾਰ ਤਾ ਸਿਸਿਉ ਕਾਂ ਮਾ ਕਿਆ ਮਿਥ ਯਾਲ ਪੁੱਛੇ ਪੁੱਛਿ
 ਤੇ ਧਨ ਮਰੁਧਾਂ ਮਾ ਕਿਆ ਅਸਟਾਂ ਗਜੇਗ ਸੀਗ ਜਾ ਕੁੰਝੇ ਤੇ
 ਸੁਤ ਮਰ ਬਾਂ ਮਾ ਕਿਆ ਕਿੰਚਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਪ ਤੇ ਵਿਸੇਸ ३
 ਰਾਮਾ ਕਿਆ ४ ॥ ਜਿਸੇ ਸੇਸੁ ਸੁਰ ਨਹੀ ਮਿਲੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਗਾਂ ਨ ਕਿਆ
 ਅਖੰਡ ਬੋਧ ਜਬ ਭੁੱਝੇ ਤੇ ਮਜਬ ਦੁਕਾਂ ਨ ਕਿਆ ਆਤਮਤੀ
 ਰਬ ਨਾਏ ਬਹੁਰੁ ਮਨਾ ਨ ਕਿਆ ਕਿੰਚਾ ਪੁਰਸਕੁਯੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿ
 ਤ ਜੋਗ ਜਪ ਦਾ ਨ ਕਿਆ ਪਾਪ ਗਾਧੀ ਨ ਜਬ ਭੁੱਝੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਤ
 ਮਤੀ ਤਾ ਕਿਆ ਅਸਮੇ ਜੁਗਤ ਨਹੀ ਫੁਰੀ ਤੇ ਸਸਾ ਅਧੀਤ
 ਕਿਆ ਨੈਨੁ ਇਛੁ ਸੁਖੀ ਮੈਸੇ ਮੀਤ ਕਿਆ ਕਿੰਚਾ ਮਲਪ
 ਵਿਸੇਕਰ ਮਤੰਤਾ ਸੇਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਆ ॥ ੬ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਕੁਟੀ ਪਛ
 ਨਾ ਆਪੇ ਨਾ ਅਧਕੀ ਸੀਕਾਰ ਹੀ ਨ ਰੰਚ ਮਾਇ ਗੁਰ ਬਾਧਕੀ
 ਕਿੰਚਾ ਭੀਤੀ ਗਈ ਪਨਾਇ ਕਰੀ ਸ੍ਰਿਸਾਧਕੀ ॥ ੭ ॥ ੭ ॥

ਕੈ

ਕੁਟੀਦੁਸਨਾਨਾਸਾਧਨਿਸਮਰੋਪਾਧਕੀ।
 ਕੁਟੀਦੁਸਨਾਨਾਸਾਧਨਿਸਮਰੋਪਾਧਕੀ।

ਬਧੁ ਬਥਿਰਾਹੀ ਕਿਤ ਸਤ ਕੀ ਭੂਤ ਨੀ। ਦਿਲ ਜਿਸੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਦੇ
 ਸਮੰਦ ਕਰਤੁਤ ਨੀ। ਬਸਾਤਿ ਸਕੀ ਕਰੇ ਬਿਪ੍ਰਜੈਤ ਤਛਿ ਨਦੁ
 ਤਨੀ। ਕਿੰਚਾ ਨਿਰਦੇਦ ਮੰਤ੍ਰੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਛਾਉ ਉਤ ਨੀ। ੮।
 ਫਰੀਰੀ ਕਰਨੀ। ਅਜ ਬਜਗਤ ਮੈ ਕਾਰਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਗਲ ਬ
 ਹਾਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਧਾਰਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਰੁਜਗਾਰ ਖਦਾ ਕੀ ਮਾਰ
 ਹੈ। ਕਿੰਚਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਸੇ ਕੀ ਮੀਆ ਸਾਰਹੈ। ੯।
 ਮਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦੈਤ ਮਧੇ ਜੇ ਕਹਤ ਹੈ। ਪੁਰਸਸਾਧ ਕਰਤੰ ਬ
 ਮਾਹੀ ਪੁਨ ਬਹਿਤ ਹੈ। ਮੈਸੇ ਜੇ ਹੈ ਪੁਰਸਸੇ ਕੇ ਵਲ ਬੀਧੈ ਹੈ।
 ਕਿੰਚਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੰਨੇ ਤੇ ਸੁੰਨ ਮੁੜ ਮਤ ਅਧੈ ਹੈ। ੧੦। ਤਤ ਪਦ
 ਤ੍ਵੰ ਪਦਮ ਰਸ ਕੁਲੀ ਬਿਪ ਜਾਨੀਯੋ। ਦਾਚਨੰ ਪਮ ਕਾ ਕੇਦ
 ਜਗਲ ਪਹਿਚਾਨੀਯੋ। ਦਿਰੋਧਾ ਮੰਸੇ ਕੇ ਤ੍ਰਿਯਾਗਾ ਮਦਰੇ
 ਧੀ ਮੇਲੀਯੋ। ਕਿੰਚਾ ਜਾ ਬਿਪ ਭਵ ਸੀਸਾਰ ਜਗਤ ਮੇਲੀ
 ਯੋ। ੧੧। ਬੀਤਗਾਗ ਜਬ ਭਉ ਜਗਤ ਕੀ ਲੇਹੁ ਕਿਯਾ। ਤ੍ਰਿ
 ਫੁਟਤ ਜਾਨੈ ਓ ਜਗਤ ਤਾਂ ਲਾਪ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਕਿਆ। ਚਾਰਿ ਰੰਜ
 ਸਿਓ ਬੀਧੇ ਤਾਫੇਰ ਮਰੇ ਤ੍ਰਿਕਿਆ। ਕਿੰਚਾ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਸਾਥ ਬਿਦੁ
 ਦਤ ਗਾਂਢਿ ਰਹੇ ਤ੍ਰਿਕਿਆ। ੧੨। ਲਾਮਜੈ ਸਿਓ ਮਜਬ ਸੁ
 ਆਨ ਸਿਓ ਗਰਜ ਕਿਆ। ਆਲਮ ਕੀ ਓ ਮਲਾਹਾਤਾਂ

ਕਹੁ ਫਰਜ਼ ਕਿਆ ॥ ਇਸ ਮਜਿਸਮ ਸਿਉ ਪੈਰੇ ਸੇਤਾਂ ਕੀ
ਹਰਜ ਕਿਆ ॥ ਕਿੰਚਾ ਫੇਤ ਭਈ ਜਬਾਹਿਰ ਸਤਾਂ ਬਾਕੀ ਮ
ਰਜ ਕਿਆ ॥ ੧੩ ॥

ੴ ਜਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਪ੍ਰਤਕ ਮਨ ਭਵਤ ਕਾਇਖ ਜਿਹੋ ॥ ਕਬਿੰਤਾ ॥ ॥ ਅਲੇਕ ਕਪ ਦਸੇ
ਈਜੇ ਈਲੇਕ ਮੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਹਿ ਅਵੇਦ ਨ੍ਰਿਵਿਭਾਗ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਿੰਡ
ਜੇ ਪੈਰੇ ॥ ॥ ਨਿਰਲਿਭ ਅਪ੍ਰਮੇਦ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਤੀ ਸੁਨ ਸਰਬ ਕਲਪ
ਨਾ ਬਿਹੀ ਨ ਦਾ ਕ ਬਿਸੇ ਨ ਕਰੇ ॥ ॥ ਅਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਿਰਾਦ੍ਯੁਜਾ ਅਚਿੰਤਾ ਅ
ਤਰ ਕ ਨਿਰੀਸਾ ਅਵਿਜ ਕੁਸਲ ਯਾਨ ਕੇ ਨ ਬਿਧਿ ਪੈਰੇ ॥ ॥ ਅੰਸੇ ਨਿ
ਰੋਪਾ ਧਤਾਂ ਮੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਅੰਰੇ ਪਧੀਰ ਸਿਖ ਬੋਧੇ ਤਾ ਬਿਧਿ ਨ ਖੋਧ ਦਾ
ਕ ਵੈਰ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਯਾਇਲੇਕ ਕਪ ਮਾਣਕ ਰਸਿ ਪਹੁੰਦਿ ਅ
ਨਾਤਮ ਦ ਬਾਉਤ ਪਾਤ ਦੁਨ ਨ ਸੁਤਾ ॥ ਭੈਰੁ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਪ੍ਰਵਿੰਨ
ਸਾਦਿ ਸੇ ਸਾਦਿ ਸ ਮਾਯਾ ਕ੍ਰਿਤ ਭੇਦ ਭਾਸੇ ਜੋ ਸਮ ਸੁ ਬਿਜ ਸੁਤਾ ॥
ਅੰਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰਧ ਚਕ੍ਰ ਦਤਾ ਸ ਕੇ ਕਥ ਰੇ ਮੇ ॥ ਅਲੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸੁ ਮ ਪਾਵੈ ਕ
ਸਹੇ ਕੇ ਵਲਕ ਸੁਤਾ ॥ ਜੈ ਸੇਖਰ ਕੇ ਸਨ ਕੀ ਸਿਖ ਯਾ ਲਗਾਵੈ ਮੁਠ
ਬਿਧੁ ਪਜਤ ਨ ਕਰੇ ਭਈ ਸੁਤਿ ਸੁਤਾ ॥ ੨ ॥ ਸੁਤਾ ਬਿਤ ਭਾਰਜ
ਸਮਾਜ ਗਯ ਬਾਜ ਰਥ ਗਾਂਧਾਂ ਮਗਾਦੁ ਸੇਨਾ ਪ੍ਰਯੋਗੇ ਜਾਂ ਕੇਵ

